

РЕШЕНИЕ

№ 22382

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в публично заседание на 14.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **2389** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на Л. Т. Х. от [населено място], чрез процесуален представител адв. М. К., против Отказ за издаване на разрешение за дейности с огнестрелни оръжия вх.№ 227000-268/08.01.2026г., постановен от началник ОЗ РУ, СДВР на основание чл.83, ал.5 и чл.58, ал.1,т.10 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОВВВПИ).

В жалбата е посочено, че атакуваният акт страда от всички отменителни основания и въпреки че е многословен е без убедителни аргументи за фактическо и правно мотивиране, няма посочен правопораждащ отказа акт, както и е пренебрегната информацията за влошаване на криминогенната обстановка в България през последните години; излагат се съображения за необходимостта от носенето на огнестрелно оръжие и ползата му при интензивно нападение. Иска се да бъде отменен оспореният отказ като незаконосъобразен, с всички произтичащи законови последици.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата с изтъкнатите в нея доводи и моли да бъде отменен процесния отказ.Депозирал е писмени бележки със сходно съдържание.

Жалбоподателят, в лично качество, не взема становище .

Ответникът по делото началник на ОЗ РУ, СДВР не се явява и не се представлява. В депозираните писмени бележки посочва, че при издаване на оспорения акт са спазени

административнопроизводствените правила, материалноправните разпоредби и целта на закона. Намира за правилно изведеното заключение в акта, че лицето не е посочило основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение; не са въведени твърдения и доказателства за наличие на реална заплаха за живота, здравето и имуществото на жалбоподателя и тези на негови близки, респ. за съществуването на обосновано предположение за посегателство върху личността и имуществото на лицето и неговото семейство. Посочва се, че преценката за издаване на разрешение за дейностите, свързани с огнестрелно оръжие, е въпрос на оперативна самостоятелност на органа, която се взема предвид след обсъждане на фактическите обстоятелства на конкретния слуай. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление вх.№ 136-700-2072 от 04.12.2025г. жалбоподателят Х. е поискал да му бъде подновено разрешението за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие- пистолет ЧЗ-75, кал.9x19, № L5778. На заявлението е поставена резолюция „за проверка и доклад в срок“, възложена на конкретно длъжностно лице. С писмо рег.№ 136700-2072 от 04.12.2025г. на младши ПИ, КОС е указано на началник група ТП „В.“ проучване на лицето. Депозирана е докладна записка рег.№ 227р-33207 от 09.12.2025г., установяваща, че Л. Х. живее на посочения от него адрес, няма данни за психично заболяване, не е давал поводи за оплаквания в полицията, както и за него не са постъпвали сигнали за домашно насилие, престъпления, нарушения на обществения ред, склонност към употреба на алкохол или наркотици, липсват данни за адм.нарушения.

Представена е и докладна записка рег. № 227р-33471 от 10.12.2025г. на инспектор в ОЗ РУ, че Л. Х. не е криминално проявен и няма противообществени прояви.

С докладна записка №2270-33876 от 12.12.2025г. на Мл.ПИ, КОС е предложено на началника на ОЗ РУ, СДВР преписката по заявлението на Л. Т. Х. да бъде разгледана по компетентност, като в докладната записка са намерили отражение всички извършени проверки на лицето, както и представените от него към заявлението документи.

С писмо рег.№27000-23013 от 17.12.2025г. Л. Т. Х. е уведомен, че в подаденото от него заявление вх.№ 136700-2072 от 04.12.2025г. не е посочил основателна причина, която по несъмнен начин да обоснове издаването на разрешение на основание чл.87, ал.1 вр. Чл.79 и чл.81 ЗОБВВПИ. Предвид гореизложеното е стартирана процедура по издаване на отказ за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие съгл. чл.58, ал.1 ,т.10 от закона. Предоставен е седмодневен срок за възражение съгласно чл.34, ал.3 АПК.

В указания срок Л. Т. Х. е депозирал допълнение към заявлението (вх.№ 227000-23308 от 23.12.2025г.), в което посочил, че притежава разрешително за огнестрелно оръжие вече 20 години и отсъстват каквито и да било причини от личностно естество за отказ. Изложени са твърдения за криминогенната обстановка в България и конкретно С., както и разсъждения кое налага необходимостта от притежаване на огнестрелно оръжие при жалбоподателя.

След постъпилото допълнение към заявлението, от Мл.ПИ КОС е изготвена докладна записка вх. № 227р-159 от 05.01.2026г., в която са посочени всички изложени доводи в същото и е

предложено на началника на ОЗ РУ, СДВР допълнителните мотиви да бъдат разгледани по компетентост.

С обжалвания акт началник на ОЗ РУ, СДВР отказал издаване на разрешение за съхранение носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие- пистолет ЧЗ-75 кал.9х19 № L5778 поради недоказана необходимост. Прието е от административния орган, че от извършената проверка по преписката е видно, че лицето е представило необходимите документи, както и потвърдило в личностен план семейния си и социален стабилитет, изпълнение на служебни задължения с притежавано за служебни цели оръжие, но посочените мотиви не обосновават необходимостта от издаване на разрешение за носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие, като е изложил подробни съображения в тази насока.

Посочено е, че изложените случаи от криминогенната обстановка в С. са с чисто хипотетични разсъждения и предположения, без абсолютно никаква конкретна връзка с жалбоподателя. Посочено е, че употребата на огнестрелно оръжие е крайна мярка за самоотбрана, след изчерпване на всички други защитни мерки и ако г-н Х. се притеснява да се прибира от работа към 21.00ч. и се притеснява за синовете си, когато се прибират от чужбина, защото били обект на нездрав и подмолен интерес (каквито доводи има изложени в допълнението към заявлението), е редно да обърне внимание на други средства на защита с неогнестрелен характер.

Заклучено е, че осъществяваната правнорегламентирана дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелна, а мотивирана от сериозни и уважителни причини. Изисква се установяването на основателна причина, която по несъмнен начин да обоснове необходимост от съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие, извън хипотетични предположения за евентуални заплахи.

По делото са приложени писмени доказателства, установяващи обстоятелството, че заявителят е притежавал разрешително № 20220804443 от 07.01.2022г. за носене, съхранение и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие- пистолет ЧЗ-75, кал.9х19, № L5778.

Към жалбата е приложен приемо- предавателен протокол от 15.01.2025г., с който въпросният пистолет с 2 бр. пълнители е предаден от жалбоподателя Х. на Мл. ПИ, КОС при ОЗ РУ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспореният отказ вх.№ 227000-268 от 08.01.2026г. е издадена от компетентен орган – началник на Районно управление на МВР, съгласно чл.56 от ЗОБВВПИ и чл.83, ал.5 от ЗОБВВПИ, в предписаната от закона форма и е мотивирана.

На основание чл.58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина: в случая самоотбрана, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. Видно от горното, разпоредбата на чл.58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ изисква наличие на основателна причина. В случаите на самоотбрана това е опасност от нападение над личността или имуществото, когато би се оказал застрашен животът или здравето на лицето, респ. на членове на неговото семейство. Съобразно закона тази нужда за самоотбрана следва да е доказана по несъмнен начин, а не да е предполагаема или хипотетична. Снабдяването с огнестрелно оръжие в хипотезата на чл.6, ал.3, т.1 от ЗОБВВПИ (за самоотбрана) е крайна мярка за опазване

на обществено значими блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим, при който за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използването на тази мярка.

В тежест на жалбоподателя е да докаже необходимостта си от придобиване, съхранение и носене на огнестрелно оръжие, като въз основа на конкретните твърдения, обосноваващи искането му, следва да ангажира и доказателства.

Посочените от заявителя Х. мотиви не обосновават нуждата от самоотбрана, като не се доказва наличие на реална и непосредствена опасност за живота и здравето на заявителя или членове на неговото семейство. Не са ангажирани доказателства, установяващи такава нужда. Съгласно разпоредбата на чл.83, ал.3 и ал.4 от ЗОБВВПИ началникът на РУ на МВР служебно проверява обстоятелствата по чл.58, ал.1, т.1-9, както и дали срещу съответното лице има образувано досъдебно производство за умишлено престъпление от общ характер, но няма задължение служебно да издирва обстоятелства по т.10. Административният орган в случая е изложил мотиви, че не е установил нередовност на документите, които да укаже да бъдат отстранени, напротив, установил е, че са налице всички необходими документи, съобразил е наведените от жалбоподателя доводи и обстоятелства, но е приел същите за неоснователни, обосноваващи нужда от самоотбрана, т.е не липсата на мотиви е послужила за основание за отказ, а приемането им за неоснователни и обосноваващи нужда от самоотбрана.

Правилно не са възприети доводите на жалбоподателя, основани на общи твърдения за влошена криминогенна обстановка в [населено място], наличие на мигранти, лица употребяващи алкохол или наркотични вещества в района, през който се придвижва, както и предположения, че евентуално би могло да възникне необходимост от употреба на огнестрелно оръжие за защита. Изложените твърдения имат общ, хипотетичен и предположителен характер и не установяват конкретна, реална и непосредствена опасност за живота, здравето или имуществото на жалбоподателя или на членове на неговото семейство.

Само по себе си субективното чувство за несигурност или опасение от евентуално противоправно посегателство не е достатъчно да обоснове необходимост от носене и употреба на огнестрелно оръжие по смисъла на чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ. Законът изисква наличие на конкретни факти и обстоятелства, обосноваващи по несъмнен начин нуждата от самоотбрана, каквито в случая не са установени.

Обстоятелството, че в предходен момент едно лице е имало издадено разрешение за дейности с огнестрелно оръжие, не обосновава автоматично подновяване на разрешението. Касае се за нова преценка относно релевантните обстоятелства, като нуждата следва да бъде отново преценявана към релевантния период, поради което развитите доводи, че се касае за подновяване, а не за първоначално разрешение, са неоснователни. В този смисъл е и разпоредбата на чл.155, ал.1 от ЗОБВВПИ, предвиждаща отнемане на издаденото разрешение при отпадане на основателната причина по чл.58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ. Не е предвиден различен процесуален ред при подновяване на разрешение от този по издаването на първоначално такава.

С оглед гореизложеното, обжалваният отказ е законосъобразен, като постановен при спазване на изискванията за форма на административния акт, в съответствие с материалния закон, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с

целта на закона, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на производството и при наличие на своевременно направено искане за разноси от ответната страна, такива следва да бъдат присъдени в минимален размер- 102.26 евро (200лв.)

С оглед гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, предл. последно от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Т. Х. срещу Отказ за издаване на разрешения за дейности с огнестрелни оръжия вх.№ 227000-268/08.01.2026г., постановен от началник 03 РУ СДВР на основание чл.83, ал.5 и чл.58, ал.1,т.10 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ).

ОСЪЖДА Л. Т. Х. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи направените по делото разноси в размер на 102.26 евро юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.